

Verwikkeld in een leugen – deel 4

- Nog nooit deed ik zo hard mijn best om alle oefeningen te maken. Ik haat ze, al die berekeningen met vierkante meters, aren en hectaren. En de formules hoe je de omtrek van een cirkel en de oppervlakte van een trapezium moet berekenen. Maar deze keer zat ik niet te dromen of rond te staren in de klas.
- 5 De ene na de andere oefening moest eraan geloven. Ik bleef maar rekenen. Het was de beste manier om nog meer opmerkingen of vragen van mijn klasgenoten te vermijden. De bel doet me schrikken. Ik laat mijn pen vallen en hou me klaar om naar de deur te rennen. Juffrouw Olga laat me echter niet vertrekken.
"Je mag in rust naar de speelplaats, jongens en meisjes. En **donder niet van de trap!**"
- 10 Ik slik moeilijk. Gelukkig ben ik blijkbaar de enige die de **sneer** van de juf door heeft. 'Donder niet van de trap ...'
Mijn klasgenoten stormen naar de deur, maar juf Olga staat te dicht bij mijn bank. Ik kan haar niet voorbij.
Ze legt haar hand op mijn schouder.
- 15 "Wacht even, Siemen. Ik wil je nog iets vragen. Ga nog even zitten."
Ineens gaat mijn hart sneller kloppen. Ik denk niet na en laat me neervallen op mijn stoel. Ik kijk op naar juf Olga. Ze lacht. Neen, echt bang hoef ik voor haar niet te zijn. Ze ziet er veel te mooi en te lief uit. Maar waarom laat ze me dan niet vertrekken?
Aan de deur kijkt Eefje nog achterom.
- 20 "Tot straks, Eefje", zegt juf Olga zacht.
"Tot straks ...", mompelt Eefje. Ze probeert naar mij te lachen, maar ik merk dat ze er niet gerust in is. Ik ook niet. Wat wil juf Olga toch van me?
Als Eefje is vertrokken, gaat juf op mijn bank zitten.
"Weet je, ik maak me eigenlijk een beetje zorgen om je, Siemen."
- 25 Ik schrik van wat ze zegt.
"Maar dat hoeft niet, hoor, juffrouw. Het komt echt allemaal wel goed. Morgen is mijn vader weer **op de been**, daar ben ik heel zeker van."
Ze lacht.
"Dat geloof ik wel, dat hij weer op de been zal zijn. Maar toch zou ik hem graag eens spreken. Is het goed als ik vanavond eens bij jullie thuis kom? Dan weet ik hoe het met je vader is. En dan kunnen we afspreken hoe het met je verder moet. Misschien is het dan beter dat je morgen thuisblijft om je vader te helpen. Wat denk je?"
Ik kijk haar met wijd open ogen aan.
"Maar ... Dat mag toch niet? Ik kan toch niet zomaar thuisblijven?"
- 35 "Ach, als het mag van de juf misschien wel, hoor."
Ik **schuifel** ongemakkelijk op mijn stoel.
"Ik weet niet ..."
"Ik weet het wel", zegt juf Olga ineens harder dan eerst. "Het lijkt me echt beter dat ik vanavond eens langskom. Na de les doe ik wat boodschappen en dan bel ik bij jullie aan. Is dat goed?"
- 40 Veel kans om het niet goed te vinden krijg ik niet.
"Oké, dat is goed. Ik zal er zijn ..."
Juf schiet in de lach, maar kijkt me ook streng aan.
"Dat hoop ik maar, dat je er zal zijn. En je vader ook, hé! Zal je moeder er dan ook zijn?"
Ik moet even nadenken.
- 45 "Het is dinsdag. Ik denk het niet. Ze komt dan altijd wat later thuis. Maar pa is dan net altijd wat vroeger, dus hij zal er zijn want ..."

(van de trap) donderen

(van de trap) vallen

de sneer

spottende opmerking

op de been zijn

weer beter zijn

schuifelen

langzaam lopen, waarbij je je voeten bijna niet opheft

Ik slik mijn woorden in. Dat mocht ik niet gezegd hebben. Natuurlijk zal hij er zijn, vandaag ligt hij dus met een gebroken enkel in de sofa.

“Jammer dat je ma er niet zal zijn. Ik had haar graag ook wel eens gesproken nu.”

50 “Dat is inderdaad jammer”, zeg ik.

Juffrouw Olga **veert op**. Ze strijkt met haar hand even door mijn **hardos**.

“Ga nu maar, Siemen. Tot straks. En tot vanavond!”

Meer lezen?

Verwikkeld in een leugen, Koen D'haene, Talentbib 5

opveren

snel opstaan

de hardos

haar op je hoofd